

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

SEKCJA CZWARTA

SPRAWA WŁOCH przeciwko POLSCE

(Skarga nr 33475/08)

WYROK

STRASBURG

10 maja 2011 roku

Wyrok ten stanie się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 44 ust. 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Włoch przeciwko Polsce (nr 2),

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Sekcja Czwarta), zasiadając jako Izba w składzie:

Pan Nicolas Bratza, *Przewodniczący*,
Pan Lech Garlicki,
Pani Ljiljana Mijović,
Pan Sverre Erik Jebens,
Pan Päivi Hirvelä
Pani Ledi Biancu
Pani Zdravka Kalaydjieva, *sędziowie*,
oraz Pan Lawrence Early, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 12 kwietnia 2011 roku,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu.

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 33475/08) wniesionej w dniu 26 czerwca 2008 roku przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Trybunału na podstawie Artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności ("Konwencja") przez obywatela polskiego, pana Adama Włocha ("skarżący").

2. Polski Rząd ("Rząd") reprezentowany był przez swojego Przedstawiciela, pana J. Wołosiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący zarzucił w szczególności, że został pozbawiony podlegającego wykonaniu prawa do odszkodowania za tymczasowe aresztowanie, z naruszeniem Artykułu 5 ust. 5 Konwencji.

4. W dniu 19 stycznia 2009 roku Przewodniczący Sekcji Czwartej zdecydował o zakomunikowaniu skargi Rządowi. Zdecydowano również o łącznym rozpatrzeniu meritum i dopuszczalności skargi (Artykuł 29 ust. 1).

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

5. Skarżący urodził się w 1941 roku i mieszka w Krakowie.

6. W okresie pomiędzy 20 września 1994 a 11 stycznia 1995 roku skarżący pozostawał w areszcie pod zarzutem handlu dziećmi, z powodu ciężącego na nim podejrzenia o zaangażowanie w nielegalne adopcje oraz nakłaniania do składania fałszywych zeznań. Postępowanie dotyczące zarzutu handlu dziećmi zostało umorzone w dniu 24 listopada 2000 roku przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu. Sąd uznał, że działania skarżącego nie wypełniały znamion przestępstwa. Decyzja ta została utrzymana w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 stycznia 2001 roku. W dniu 26 sierpnia 2003 roku odstąpiono od pozostałych zarzutów postawionych skarżącemu.

7. W dniu 16 maja 2000 roku skarżącemu postawiono zarzut posłużenia się sfałszowanym pełnomocnictwem upoważniającym go do reprezentowania pana i pani C. W dniu 16 czerwca 2005 roku Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu uznał skarżącego

winnym w zakresie tego zarzutu i ukarał go grzywną w wysokości 2 280 złotych polskich (PLN), tj. kwoty wyliczonej jako 228 stawek dziennych, każda o równowartości 10 PLN. Jednocześnie, na podstawie artykułu 63 § 1 Kodeksu karnego, sąd postanowił zaliczyć okres tymczasowego aresztowania skarżącego od dnia 20 września 1994 do 11 stycznia 1995 roku na poczet kary grzywny. Ponieważ według Kodeksu karnego jeden dzień pozbawienia wolności równoważny jest dwóm stawkom dziennym, okres aresztu skarżącego w wymiarze 114 dni został w całości zaliczony na poczet grzywny. Wniesiona przez skarżącego apelacja od tego wyroku nie została uwzględniona, a zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w dniu 10 października 2005 roku przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu.

8. W dniu 21 stycznia 2002 roku skarżący wystąpił z wnioskiem o wypłacenie mu odszkodowanie za nieuzasadnione aresztowanie. Domagał się zadośćuczynienia w kwocie 500 000 PLN z tytułu szkody niemajątkowej oraz odszkodowania w wysokości 150 000 PLN z tytułu szkody majątkowej (w przedmiotowym czasie kwoty te łącznie stanowiły równowartość 160 000 euro (EUR)).

9. W dniu 15 grudnia 2005 roku Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu oddalił wniosek skarżącego. W dniu 18 kwietnia 2006 roku Sąd Apelacyjny w Rzeszowie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

10. W dniu 30 czerwca 2006 roku Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu oddalił wniosek skarżącego. Sąd stwierdził, że areszt w okresie pomiędzy 20 września 1994 roku a 11 stycznia 1995 roku był niewątpliwie niesłuszny w rozumieniu artykułu 552 § 4 Kodeksu postępowania karnego. Sąd oparł się na wykładni Sądu Najwyższego, według której areszt tymczasowy jest niewątpliwie niesłuszny, jeżeli został zastosowany z naruszeniem Kodeksu postępowania karnego oraz jeżeli spowodował u skarżącego cierpienie, jakiego – uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności jej wynik – nie powinien on być doznać. Dlatego też ostateczny wynik sprawy powinien zostać uznany jako czynnik decydujący przy ustalaniu, czy areszt tymczasowy był "oczywiście niesłuszny". W tym przypadku sąd stwierdził, że skarżący nie został skazany za żadne z przestępstw, które stanowiły podstawę jego tymczasowego aresztowania. Ponadto, sąd wskazał na ustalenia sądów, które umorzyły postępowania prowadzone przeciwko skarżącemu z powołaniem się na to, że jego czyny nie wyczerpywały znamion przestępstw, o popełnienie których został oskarżony. Uwzględniając wszystkie te argumenty, sąd uznał, że tymczasowe aresztowanie skarżącego było oczywiście niesłuszne.

11. Sąd Okręgowy oddalił jednakże wniosek skarżącego o odszkodowanie, stwierdzając po raz kolejny, że w dniu 16 czerwca 2005 roku został on skazany za fałszerstwo, za które został ukarany grzywną w wysokości 2 280 PLN (około 550 EUR). Zgodnie z artykułem 63 § 1 Kodeksu karnego, łączny okres tymczasowego aresztowania skarżącego został zaliczony na poczet grzywny w ten sposób, że jeden dzień aresztu tymczasowego stanowił odpowiednik dwóch stawek dziennych w wysokości 10 PLN. Sąd uznał zatem, że Skarb Państwa nie był już dalej odpowiedzialny za oczywiście niesłuszny areszt, ponieważ szkoda, jaką poniósł skarżący została odpowiednio wyrównana poprzez zaliczenie okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej wobec niego grzywny.

12. Skarżący wniósł apelację od tego wyroku, powołując się między innymi na Artykuł 5 ust. 5 Konwencji. Argumentował, że zaliczenie okresu pozbawienia wolności na poczet kary grzywny nie powinno następować automatycznie oraz, że sądy powinny oceniać szkodę faktycznie poniesioną przez osobę aresztowaną.

13. W dniu 5 października 2006 roku Sąd Apelacyjny w Rzeszowie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Sąd zgodził się z wnioskami sądu niższej instancji oraz tymi wyrażonymi w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 roku, stwierdzającymi, że odszkodowanie nie przysługuje w przypadku jeżeli tymczasowy areszt został zrekompensowany poprzez zaliczenie go na poczet kary grzywny, nawet jeśli została ona orzeczona w innym postępowaniu.

14. Skarżący wniósł kasację od tego wyroku co do kwestii prawnej.

15. Sąd Najwyższy odbył posiedzenie w rozszerzonym składzie w celu podjęcia uchwały, która odpowiadałaby następujące pytanie:

"W sytuacji jeżeli okres tymczasowego aresztowania orzeczony w innym postępowaniu zostaje zaliczony na poczet kary grzywny – na podstawie artykułu 417 Kodeksu postępowania karnego oraz artykułu 63 Kodeksu karnego – czy wówczas roszczenie o odszkodowanie z tytułu niewątpliwie niesłusznego aresztowania powinno zostać uznane za już zaspokojone, czy też – przy zastosowaniu artykułu 553 Kodeksu postępowania karnego (*a contrario*) oraz zasad naliczania odszkodowania za szkodę pieniężną oraz zadośćuczynienia za szkodę niepieniężną – pozostawałoby jeszcze do zaspokojenia roszczenie w zakresie obejmującym kwotę odszkodowania przekraczającą kwotę nałożonej grzywny?"

16. W dniu 20 września 2007 roku Sąd Najwyższy, w składzie siedmiu sędziów, oddalił wniosek o rozstrzygnięcie w sprawie skarżącego. Sąd uznał, że przepisy prawa oraz stosowana praktyka są wystarczająco jasne i dalsza ich wykładnia w uchwale nie jest konieczna. Sąd uznał, że istnieją dwie formy odszkodowania z tytułu szkody poniesionej w wyniku nieuzasadnionego tymczasowego aresztowania. Pierwsza ma charakter niepieniężny i stosuje się ją w sytuacji, jeżeli istnieje możliwość zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet innej kary orzeczonej wobec tej samej osoby w tym samym lub innym postępowaniu. Druga ma charakter pieniężny, na podstawie artykułu 552 Kodeksu postępowania karnego i stosuje się ją tylko w sytuacji jeśli pierwszy sposób nie jest możliwy do realizacji. Te dwa sposoby wzajemnie się wykluczają w ten sposób, że wykorzystanie jednego wyklucza możliwość zastosowania drugiego. Sąd Najwyższy skonkludował:

"... zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary orzeczonej w tym samym lub w innym postępowaniu wyklucza możliwość przyszłego wnoszenia skutecznego roszczenia o odszkodowanie [na podstawie odpowiednich postanowień Kodeksu postępowania karnego] za ten sam okres [tymczasowego aresztowania]..."

17. W dniu 15 listopada 2007 roku Sąd Najwyższy, zasiadając w składzie trzech sędziów, nie uwzględnił kasacji skarżącego co do kwestii prawnej, zgodnie z wykładnią przedstawioną przez Sąd Najwyższy w wyżej wymienionym postanowieniu. Sąd uznał, że w polskim prawie nie istnieją przepisy, które umożliwiałyby przyznanie dodatkowego odszkodowania w sytuacji gdy okres tymczasowego aresztowania został już zaliczony na poczet innej kary.

18. Skarżący został poinformowany o decyzji Sądu Najwyższego w dniu 2 stycznia 2008 roku.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

19. Artykuł 552 Kodeksu postępowania karnego stanowi, że:

"1. Oskarżonemu, który w wyniku wznowienia postępowania lub kasacji został uniewinniony lub skazany na łagodniejszą karę, służy od Skarbu Państwa odszkodowanie za

poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania względem niego w całości lub w części kary, której nie powinien był ponieść.

2. Przepis § 1 stosuje się także, jeżeli po uchyleniu skazującego orzeczenia postępowanie umorzono wskutek okoliczności, których nie uwzględniono we wcześniejszym postępowaniu.

3. Prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia powstaje również w związku z zastosowaniem środka zabezpieczającego w warunkach określonych w ust. 1 i 2.

4. Odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania."

20. Artykuł 63 § 1 Kodeksu karnego dotyczy zaliczania okresu faktycznego pozbawienia wolności na poczet innych kar orzeczonych w tym samym postępowaniu. Przepis ten przewiduje, że:

"Na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny."

21. W dniu 8 lutego 2007 roku Sąd Apelacyjny w Krakowie częściowo utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji i przyznał panu U.M.K. odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne aresztowanie w kwocie 35 000 PLN tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 23 500 PLN tytułem odszkodowania (łącznie około 15 000 EUR). Występujący z roszczeniem pozostawał w areszcie przez łączny okres dwudziestu czterech dni w październiku 1995 roku. Prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, powiązane ze sprawą skarżącego i również dotyczące handlu dziećmi, zostało ostatecznie umorzone 2002 roku.

W dniu 5 października 2005 roku Sąd Okręgowy we Włocławku wydał wyrok, w którym przyznał panu B.R. odszkodowanie za niesłuszne aresztowanie w kwocie 50 000 PLN tytułem odszkodowania oraz kwotę 25 000 tytułem zadośćuczynienia (łącznie około 20 000 EUR). Wydaje się, że pan B.R. również został aresztowany w związku z tym samym śledztwem co skarżący.

PRAWO

I. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 5 UST. 5 KONWENCJI

22. Skarżący wniósł skargę na podstawie Artykułu 5 ust. 5 Konwencji, podnosząc zarzut, że nie mógł skorzystać ze skutecznego i podlegającego wykonaniu prawa do odszkodowania z tytułu bezprawnego aresztowania. Artykuł 5 ust. 5 brzmi następująco:

"Każdy kto został pokrzywdzony przez niezgodne z treścią tego Artykułu zatrzymanie lub aresztowanie, ma prawo do odszkodowania."

23. Rząd nie przedstawił żadnych uwag w przedmiocie dopuszczalności ani meritum sprawy.

24. Skarżący podniósł zarzut, że został pozbawiony prawa do uzyskania odszkodowania za tymczasowe aresztowanie w okresie pomiędzy 20 września 1994 a 11 stycznia 1995 roku. Stwierdził on, że wykorzystał jedyny dostępny mu środek na podstawie prawa wewnętrznego, jednakże jego wystąpienie o odszkodowanie okazało

się bezskuteczne. Skarżący twierdził, że stosowana przez sądy krajowe praktyka zaliczania okresu pozbawienia wolności na poczet kary grzywny jest niesprawiedliwa i nie rekompensuje poniesionej przez niego szkody.

25. Trybunał po raz kolejny stwierdza, że przepis Artykułu 5 ust. 5 Konwencji stosuje się – tam, gdzie jest to możliwe – w odniesieniu do pozbawienia wolności wykonywanego w warunkach sprzecznych z ustępami 1, 2, 3, lub 4. Przysługiwanie prawa do odszkodowania przewidzianego w ustępie 5 zakłada zatem, że zostało stwierdzone naruszenie jednego z poprzedzających ustępów Artykułu 5 przez organ krajowy lub przez Trybunał (patrz sprawa *N.C. przeciwko Włochom* [GC], nr 24952, § 49, ECHR 2002-X; *Pantea przeciwko Rumunii*, nr 33343/96, wyrok z dnia 3 czerwca 2003 roku, § 262 oraz *Fedotov przeciwko Rosji*, nr 5140/02, § 83, 25 października 2005 roku).

26. Stan faktyczny przedmiotowej sprawy został zbadany przez Trybunał w ramach pierwszej skargi wniesionej przez skarżącego przeciwko Polsce. W swoim wyroku z dnia 19 października 2000 roku Trybunał stwierdził, że areszt skarżącego w okresie pomiędzy 20 września 1994 a 11 stycznia 1995 roku nie był bezprawny, a zatem nie nastąpiło naruszenie Artykułu 5 ust. 1 Konwencji. Jednakże, Trybunał stwierdził naruszenie Artykułu 5 ust. 4 Konwencji w odniesieniu do braku gwarancji procesowych przy rozpatrywaniu skargi skarżącego przeciwko nakazowi aresztowania oraz przewlekłości rozpatrywania kwestii legalności przedłużającego się okresu jego aresztowania (patrz *Włoch przeciwko Polsce*, nr 27785/95, §§ 130-136, ECHR 2000-XI).

27. Artykuł 5 ust. 5 ma zatem tutaj zastosowanie i Trybunał musi ustalić, czy skarżący posiadał podlegające wykonaniu prawo do odszkodowania z tytułu naruszenia Artykułu 5 ust. 4 Konwencji.

28. Trybunał stwierdził, że na gruncie polskiego prawa istniały dwie możliwości dochodzenia odszkodowania w związku z tymczasowym aresztowaniem (patrz sprawa *Ryckie przeciwko Polsce*, nr 19583/07, 30 stycznia 2007 roku, § 54 oraz *Bruczyński przeciwko Polsce*, nr 19206/03, § 67, 4 listopada 2008 roku). Skarżący mógł wszcząć postępowanie o odszkodowanie za niesłuszne aresztowanie (artykuł 552 § 4 Kodeksu postępowania karnego) lub mógł wystąpić o odszkodowanie od Skarbu Państwa za niezgodne z prawem działanie urzędnika państwowego w trakcie wykonywania przez niego swoich obowiązków (artykuł 417 Kodeksu cywilnego).

29. Skarżący wystąpił z roszczeniem o odszkodowanie na podstawie artykułu 552 § 4 Kodeksu postępowania karnego. Jednakże jego roszczenie zostało ostatecznie oddalone przez Sąd Najwyższy w dniu 15 listopada 2007 roku. Sądy krajowe stwierdziły, że postępowanie prowadzone przeciwko skarżącemu zostało ostatecznie umorzone, co na gruncie polskiego prawa stanowi okoliczność świadczącą o tym, że jego tymczasowe aresztowanie było "niewątpliwie niesłuszne" w rozumieniu artykułu 552 Kodeksu, a to z kolei stanowi warunek wstępny dla uzyskania odszkodowania na podstawie tego przepisu. Trybunał uznał, że w podobnych okolicznościach odszkodowanie należne osobie skarżącej w wyniku jej uniewinnienia może zostać oddzielone od jakiegokolwiek odszkodowania przysługującego na podstawie Artykułu 5 ust. 5 Konwencji w wyniku pozbawienia tej osoby wolności z naruszeniem ustępów 1 do 4 (patrz sprawa *N.C. przeciwko Włochom* [GC], powołana wyżej, § 57 oraz *Staykov przeciwko Bułgarii*, nr 49438/99, § 108, 12 października 2006 roku).

30. Jednakże w przedmiotowej sprawie nie przyznano skarżącemu żadnego odszkodowania, jako że okres jego tymczasowego aresztowania został zaliczony na

poczet grzywny nałożonej na niego za inne przestępstwo. Rzeczywiście, z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 roku jasno wynika, że zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet innej kary traktowane jest jako niepieniężna forma zadośćuczynienia za szkodę poniesioną przez skarżącego. Ponieważ w przedmiotowej sprawie łączny wymiar aresztu tymczasowego skarżącego został zaliczony na poczet grzywny, wyłączyło to możliwość późniejszego wniesienia skutecznego roszczenia o odszkodowanie za ten sam okres tymczasowego aresztowania (patrz ustęp 16 powyżej), a co za tym idzie za naruszenie Artykułu 5 ust. 4 Konwencji.

Stąd też wniosek skarżącego o odszkodowanie na podstawie artykułu 552 Kodeksu skazany był na niepowodzenie.

31. Złożenie wniosku o odszkodowanie na podstawie artykułu 417 Kodeksu cywilnego również nie stanowiło skutecznego środka, ponieważ nie mogło dotyczyć bezprawnych działań podjętych przed 1 września 2004 roku, podczas gdy zdarzenia stanowiące podstawę dla wniesienia przedmiotowej skargi miały miejsce w 1995 roku (patrz sprawa *Bruczyński*, powołana wyżej, § 68).

Rząd nie przedstawił żadnego argumentu wskazującego na istnienie jakiegokolwiek innego środka odszkodowawczego.

32. Wreszcie, Trybunał po raz kolejny stwierdza, że Artykuł 5 ust 5 Konwencji nie zabrania Umawiającym się Państwom przyznawania odszkodowania zależnie od zdolności wykazania przez zainteresowaną osobę szkody poniesionej przez nią w wyniku naruszenia przepisu (patrz *Wassink przeciwko Holandii*, wyrok z dnia 27 września 1990 roku, Seria A nr 185-A, s. 14, § 38). Jednakże, w sprawie skarżącego sądy krajowe nigdy nie badały, czy skarżący faktycznie poniósł jakąkolwiek szkodę o charakterze pieniężnym lub niepieniężnym. Nie badano kwestii, czy zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania skarżącego na poczet kary grzywny w wysokości 580 EUR stanowiło sprawiedliwe zadośćuczynienie za jakąkolwiek szkodę o charakterze pieniężnym lub niepieniężnym poniesioną przez skarżącego.

Przy braku stanowiska Rządu, Trybunał nie jest w stanie stwierdzić, czy sąd – zaliczając okres tymczasowego aresztowania na poczet grzywny lub innej kary – w jakikolwiek sposób bada też kwestię szkody poniesionej przez skarżącego w wyniku tymczasowego aresztowania oraz jego proporcjonalności w stosunku do kary, na poczet której jest zaliczane. Trybunał zauważa jednak, że zgodnie z praktyką krajową tego rodzaju zaliczanie ma wyraźnie charakter niepieniężny, tym bardziej w sytuacji gdzie okres tymczasowego aresztowania zaliczany jest na poczet kary pozbawienia lub ograniczenia wolności. Ponadto, sąd zalicza okres pozbawienia wolności bez dokonywania oceny legalności tymczasowego aresztowania. Dlatego też Trybunał uznaje, że automatyczne zaliczenie całego okresu tymczasowego aresztowania skarżącego na poczet innej kary nałożonej na niego za niezwiązane z przedmiotowym przestępstwo – nie może zostać uznane za zgodne z podlegającym wykonaniu prawem określonym w Artykule 5 ust. 5 Konwencji.

33. Biorąc pod uwagę powyższe względy, Trybunał stwierdza, że skarżącemu nie przysługiwało podlegające wykonaniu prawo do odszkodowania za jego aresztowanie, co zostało uznane za pogwałcenie Artykułu 5 ust. 4 Konwencji. W konsekwencji doszło do naruszenia Artykułu 5 ust. 5 Konwencji.

II. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 6 UST. 1 KONWENCJI

34. Skarżący, na podstawie Artykułu 6 ust. 1 Konwencji, zarzucił również, że długość postępowania nie mieściła się w rozsądnych granicach.

35. Trybunał zauważa, że po wejściu w życie w dniu 17 września 2004 roku ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki ("Ustawa z 2004 roku"), istniała możliwość wniesienia skargi na przewlekłość postępowania sądowego do właściwego sądu krajowego przez każdego uczestnika tego postępowania.

36. Trybunał badał już ten środek dla celów Artykułu 35 ust 1 Konwencji i uznał jego skuteczność w odniesieniu do zarzutów przewlekłości postępowań sądowych w Polsce. W szczególności, Trybunał uznał, że środek ten zarówno umożliwia zapobieganie naruszeniom prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie lub jej kontynuowania, jak i zapewnia odpowiednie zadośćuczynienie za jakiegokolwiek wcześniej zaistniałe naruszenie (patrz *Charzyński przeciwko Polsce* (dec.), nr 15212/03, §§ 36-42, ECHR 2005-V).

37. Skarżący jednakże nie skorzystał z tego środka. Oznacza to, że ta część skargi musi zostać odrzucona na podstawie Artykułu 35 ust. 1 oraz 4 Konwencji z powodu niewyczerpania środków krajowych.

III. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

38. Artykuł 41 Konwencji stanowi:

"Jeżeli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeżeli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi taka potrzeba, o przyznaniu słusznego zadośćuczynienia pokrzywdzonej stronie."

A. Szkoda

39. Skarżący domagał się odszkodowania w wysokości 46 000 EUR z tytułu szkody pieniężnej. Wystąpił również do Trybunału o przyznanie mu zadośćuczynienia za szkodę niepieniężną, bez precyzowania kwoty, z powodu bólu i cierpienia spowodowanego naruszeniem Konwencji.

40. Rząd nie przedstawił swoich uwag odnośnie do roszczeń skarżącego.

41. Trybunał nie zauważa istnienia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy stwierdzonym naruszeniem a zgłoszoną szkodą pieniężną, a zatem odrzuca to roszczenie. Trybunał ponadto uznaje, że w konkretnych okolicznościach danej sprawy stwierdzenie naruszenia samo w sobie stanowi wystarczające zadośćuczynienie za jakąkolwiek szkodę niepieniężną poniesioną przez skarżącego.

B. Koszty i wydatki

42. Skarżący nie występował o zwrot jakichkolwiek kosztów ani wydatków poniesionych przed sądami krajowymi lub przed Trybunałem.

Z TYCH WZGLĘDÓW TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargę dotyczącą Artykułu 5 § 5 Konwencji za dopuszczalną, natomiast pozostałą część skargi za niedopuszczalną;
2. *Stwierdza*, że nastąpiło naruszenie Artykułu 5 ust. 5 Konwencji;
3. *Uznaje*, że stwierdzenie naruszenia samo w sobie stanowi wystarczające i słuszne zadośćuczynienie za jakąkolwiek szkodę o charakterze niepieniężnym;
4. *Oddala* pozostałą część wniosku skarżącego o słuszne zadośćuczynienie.

Sporządzono w języku angielskim i ogłoszono w formie pisemnej dnia 10 maja 2011 roku na zasadach Reguły 77 §§ 2 oraz 3 Regulaminu Trybunału.

Lawrence Early
Kancierz

Nicolas Bratza
Przewodniczący